AD LYSIAE ORATIONES.

Or. XXI. (ed. C. SCHEIBE) § 3. *Καὶ τοσαύτας δαπάνας δαπανώμενος — ὅμως εἰσφορὰν τὴν μὲν τριάκοντα μνᾶς τὴν δὲ τετρακισχιλίας δραχμὰς εἰσενήνοχα.* Partitio *τὴν μέν — τὴν δέ* post singularem *εἰσφορὰν* vitiosa est. Legendum videtur *ὅμως δὶς εἰσφορὰν κτέ.*

Or. XXI. § 5. *Νενίκηκα δὲ τριήρει μὲν ἁμιλλώμενος ἐπὶ Σουνίῳ ἀναλώσας πεντεκαίδεκα μνᾶς· χωρὶς δὲ ἀρχιθεωρίας καὶ ἀρρηφορίας καὶ ἄλλα τοιαῦτα, εἰς ἃ ἐμοὶ δεδαπάνηται πλέον ἢ τριάκοντα μναῖ.* In Lysiae orationibus correctores saepe veterem librum quem usurpabant corruptum esse viderunt, sed rationem corruptelae non perspexerunt. Hinc innumerae *παραδιορθώσεις* quae emendationem et difficilem reddunt et incertam. Veluti hoc loco suspicari licet, non affirmare, correctores cum praepositionem *εἰς* ante *ἀρχιθεωρίας* omissam invenissent non hanc restituisse sed *εἰς ἃ* interpolavisse: *χωρὶς δ' εἰς ἀρχιθεωρίας καὶ ἀρρηφορίας καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐμοὶ δεδαπάνηται πλέον ἢ τριάκοντα μναῖ.*

Or. XXI. § 10. *Καὶ ταῦθ' ὅτι ἀληθῆ λέγω πάντες ἐπίστασθε ὅσοι ἐτυγχάνετε ὄντες ἐκεῖ τῶν στρατιωτῶν.* In hac verborum compositione *ὅσοι τῶν στρατιωτῶν* artissime coniungenda sunt, quasi inter iudices decuria militum esset. Legendum videtur *ὅσοι ἐτυγχάνετε ὄντες τῶν ἐκεῖ στρατιωτῶν.*

Or. XXI. § 18. *Τοῦτο δ' οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοι τις — ὡς τὰς τῆς πόλεως συμφορὰς ἀσμένως εἶδον.* Reponendum *ἄσμενος εἶδον* ut legitur Or. XXII. § 14: *ἄσμενοι τὰς συμφορὰς τὰς ὑμετέρας ὁρῶσιν.*

Or. XXI. § 25. *Ἀνθ' ὧν ὑμᾶς ἀπαιτῶ νῦν τὴν χάριν καὶ ἀξιῶ, ἐν τοῖς κινδύνοις ἐμοῦ τοιαύτην περὶ ὑμῶν γνώμην ἔχοντος, ὑμᾶς νυνὶ ἐν τῷ θαρραλέῳ ὄντας ἐμὲ καὶ τοὺς παῖδας τούτους περὶ πολλοῦ ποιήσασθαι, ἡγουμένους ἡμῖν μὲν δεινὸν ὑμῖν δὲ αἰσχρὸν εἶναι, εἰ ἀναγκασθησόμεθα ἐπὶ τοιαύταις αἰτίαις ἄτιμοι γενέσθαι, ἢ στερηθέντες τῶν ὑπαρχόντων πένητες εἶναι καὶ πολλῶν ἐνδεεῖς ὄντες περιιέναι.* Non puto reum iudices orasse ut se liberosque suos magni faciant (*περὶ πολλοῦ ποιήσασθαι*), sed conservent (*περιποιῆσαι*). Tum subineptum videtur *στερηθέντες τῶν ὑπαρχόντων πένητες εἶναι. Πένητες εἶναι* deleverim aut certe *εἶναι.* Denique qui miseratione mentes iudicum permovere conatur is dicit: *ἀναγκασθησόμεθα — π ά ν τ ω ν ἐνδεεῖς ὄντες περιιέναι.*

Or. XXII. § 9. *Ὡς τοίνυν οὐ συμπριαμένους καταθέσθαι ἐκέλευεν αὐτοὺς — αὐτὸν ὑμῖν Ἄνυτον μάρτυρα παρέξομαι, καὶ ὡς οὗτος μὲν ἐπὶ τῆς προτέρας βουλῆς τούτους εἶπε τοὺς λόγους οὗτοι δ' ἐπὶ τῆσδε συνωνούμενοι φαίνονται.* Postrema non inter ea fuisse de quibus Anytus testimonium dicturus erat ex sequentibus (§ 10) apparet, ubi in *ἀνακεφαλαιώσει* testimonii unicum caput commemoratur: *ὅτι μὲν τοίνυν οὐχ ὑπὸ τῶν ἀρχόντων κελευσθέντες συνεπρίαντο τὸν σῖτον ἀκηκόατε.* Et sane cum constaret Anytum quae dixerat in magistratu dixisse, non opus erat testimonio confirmare ea quae dixisset non ad praesens tempus pertinere. In *καὶ ὡς οὗτος κτἑ. ὡς* expungatur.

Or. XXII. § 19. *Καὶ μὲν δή, ὦ ἄνδρες δικασταί, πᾶσιν ἡγοῦμαι φανερὸν εἶναι ὅτι οἱ περὶ τῶν τοιούτων ἀγῶνες κοινότατοι τυγχάνουσιν ὄντες τοῖς ἐν τῇ πόλει, ὥστε πεύσονται ἥντινα γνώμην περὶ αὐτῶν ἔχετε, ἡγούμενοι ἂν μὲν θάνατον αὐτῶν καταγνῶτε κοσμιωτέρους ἔσεσθαι τοὺς λοιπούς, ἂν δ' ἀζημίους ἀφῆτε πολλὴν ἄδειαν αὐτοῖς ἐψηφισμένοι ἔσεσθε ποιεῖν ὅτι ἂν βούλωνται.* Postrema omnia a participio *ἡγούμενοι* pendere demonstrant *ἂν μὲν — ἂν δέ.* Ergo pro *ἔσεσθε* reponendum erit *ἔσεσθαι.* Sed in hac syntaxi nominativus *ἐψηφισμένοι*

locum non habet. Corrector in libro suo ἔσεσθε inveniens participium interpolasse videtur.

Or. XXII. § 22. Ἂν οὖν τούτων καταψηφίσησθε τά τε δίκαια ποιήσετε καὶ ἀξιώτερον τὸν σῖτον ὠνήσεσθε· εἰ δὲ μή, τιμιώτερον. Inconcinna oratio in qua prioris membri alterum incisum, τὰ δίκαια ποιήσετε, in secundo membro non comprehenditur. Suspicor fere εἰ δὲ μή, τιμιώτερον insiticia esse; etiam si haec absunt sententia absolvitur. Or. XIX similem habet conclusionem: καὶ ταῦτα ποιοῦντες τά τε δίκαια ψήφιεῖσθε καὶ ὑμῖν αὐτοῖς τὰ συμφέροντα. Cf. quoque Or. XXI. § 12. ἂν οὖν ἐμοὶ πεισθῆτε, τά τε δίκαια ψηφιεῖσθε καὶ τὰ λυσιτελοῦντα ὑμῖν αὐτοῖς αἱρήσεσθε.

Or. XXIII. § 5. Εὐθύκριτον, ὃν πρεσβύτατόν τε Πλαταιῶν ἐγίγνωσκον καὶ μάλιστα ᾠόμην εἰδέναι, ἠρόμην εἴ τινα γιγνώσκοι Ἱππαρμοδώρου υἱὸν Παγκλέωνα Πλαταιᾶ. Si accusator dicere voluit Euthycritum maximum natu Plataeensium fuisse quos novisset, Graecum est Εὐθύκριτον πρεσβύτατον Πλαταιῶν ὧν ἐγίγνωσκον; sin vero demonstrare voluit scivisse se Euthycritum omnium Plataeensium maximum esse natu, dicere debebat ὃν πρεσβύτατον ὄντα Πλαταιῶν ἐγίγνωσκον. Lysiam scripsisse puto: Εὐθύκριτον ὃν πρεσβύτατον ὄντα Πλαταιῶν ἐγίγνωσκον καὶ μάλιστα ᾠόμην εἰδέναι. Nisi fortasse ἐγίγνωσκον καὶ a correctore interpolatum est.

Or. XXIII. § 8. Ταῦτ' οὖν ὡς ἀληθῆ ἐστι, τόν τε Εὐθύκριτον, ὃν πρῶτον ἠρόμην, καὶ τῶν ἄλλων Πλαταιῶν ὅσοις προσῆλθον, καὶ τὸν ὃς ἔφη δεσπότης τούτου εἶναι μάρτυρας παρέξομαι. Nomen proprium excidisse videtur καὶ τὸν Νικομήδη ὃς ἔφη κτέ. Or. XIX. § 59. Καί μοι κάλει τὸν καὶ τόν, demonstrat scribam subinde omittendis nominibus operae et temporis compendium quaesiisse. Orator testes sine dubio nominatim evocavit.

Or. XXIII. § 10. Τῇ δ' ὑστεραίᾳ τῆς τε ἀντιγραφῆς ἕνεκα ταυτησὶ καὶ αὐτῆς τῆς δίκης ἔδοξέ μοι χρῆναι μάρτυρας λα-

βόντι παραγενέσθαι, ἵν' εἰδείην τόν τ' ἐξαιρησόμενον αὐτὸν καὶ ὅ τι λέγων ἀφαιρήσοιτο. Quid in hac re inter ἐξαιρεῖσθαι et ἀφαιρεῖσθαι intersit ostendit § 12: ὅστις ἐβουλήθη βίᾳ ἀφαιρεθεὶς ἐνόχους καταστῆσαι τοὺς ἑαυτοῦ ἐπιτηδείους τοῖς βιαίοις, μᾶλλον ἢ κατὰ τοὺς νόμους εἰς τὴν ἐλευθερίαν ἐξαιρεθεὶς δίκην λαβεῖν παρὰ τῶν ἀγόντων. Itaque et supra legendum est ὅ τι λέγων ἐξαιρήσοιτο et § 11 in lacuna reponendum εἴ τις ἢ εἰς ἐλευθερίαν τοῦτον ἐξαιροῖτο ἢ ἄγοι φάσκων ἑαυτοῦ δοῦλον εἶναι.

Or. XXIII. § 15. Ὡς οὖν ᾤκει ἐκεῖ πολὺν χρόνον τούτων ὑμῖν μάρτυρας παρέξομαι. Imo τούτου ὑμῖν.

Or. XXIV. § 3. Ἤδη τοίνυν, ὦ βουλή, δῆλός ἐστι φθονῶν ὅτι τοιαύτῃ κεχρημένος συμφορᾷ τούτου βελτίων εἰμὶ πολίτης. Syntaxis pronominis τούτου vitiosa est. Requiritur αὐτοῦ βελτίων.

Or. XXIV. § 9 seqq. Pleraque corrupta sunt et maximam partem insanabilia videntur. In fine § 11 πολλάκις insiticium esse suspicor. In § 14: οὐ γὰρ δήπου τὸν αὐτὸν ὑμεῖς μὲν ὡς δυνάμενον ἀφαιρήσεσθε τὸ διδόμενον οἱ δὲ ὡς ἀδύνατον ὄντα κληροῦσθαι κωλύσουσιν, legendum videtur οἱ δὲ νόμοι ὡς ἀδ.

Or. XXV. § 7. Πειράσομαι δ' ὑμᾶς διδάξαι οὓς ἡγοῦμαι τῶν πολιτῶν προσήκειν ὀλιγαρχίας ἐπιθυμεῖν καὶ δημοκρατίας· ἐκ τούτου γὰρ καὶ ὑμεῖς γνώσεσθε κἀγὼ περὶ ἐμαυτοῦ τὴν ἀπολογίαν ποιήσομαι ἀποφαίνων ὡς οὔτε ἐξ ὧν ἐν δημοκρατίᾳ οὔτε ἐξ ὧν ἐν ὀλιγαρχίᾳ πεποίηκα οὐδέν μοι προσῆκον κακόνουν εἶναι τῷ πλήθει τῷ ὑμετέρῳ. Legendum καὶ οὓς δημοκρατίας. Praeterea cum post ὑμεῖς γνώσεσθε requiritur id quod iudices intellecturi sunt, participium ἀποφαίνων delendum videtur, ut ὡς — οὐδέν μοι προσῆκε (non προσῆκον) et ad ὑμεῖς γνώσεσθε et ad κἀγὼ π. ἐμ. τὴν ἀπολογίαν ποιήσομαι referatur.

Or. XXV. § 20. Οὐ τοίνυν ἄξιον χρῆσθαι τούτοις, οἷς ἐκείνους ἑωρᾶτε ἐξαμαρτάνοντας, οὐδὲ ἃ πάσχοντες ἄδικα ἐνομίζετε

πάσχειν, ὅταν ἑτέρους ποιῆτε, δίκαια ἡγεῖσθαι, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν κατελθόντες περὶ αὐτῶν γνώμην ἔχετε ἥνπερ φεύγοντες περὶ ὑμῶν αὐτῶν εἴχετε· ἐκ τούτων γὰρ καὶ ὁμόνοιαν πλείστην ποιήσετε κτἑ. Si superiora spectantur, *περὶ αὐτῶν* est *περὶ τούτων ἃ πάσχοντες ἄδικα ἐνομίζετε πάσχειν*, si sequentia *περὶ ὑμῶν αὐτῶν* respiciuntur, idem *περὶ αὐτῶν* homines quospiam significet necesse est. Praeterea *ἐκ τούτων γὰρ κτἑ.* superioribus non respondent. Ante *ἀλλὰ τὴν αὐτὴν κατελθόντες* non pauca excidisse videntur.

Or. XXV. § 22. *Ἐπειδὴ δὲ πυνθάνοισθε τοὺς μὲν τρισχιλίους στασιάζοντας — τοὺς δὲ τριάκοντα μὴ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχοντας — τότ' ἤδη καὶ κατιέναι προσεδοκᾶτε καὶ παρὰ τῶν ἐχθρῶν λήψεσθαι δίκην. ταῦτα γὰρ τοῖς θεοῖς εὔχεσθε ἅπερ ἐκείνους ἑωρᾶτε ποιοῦντας, ἡγούμενοι διὰ τὴν τῶν τριάκοντα πονηρίαν πολὺ μᾶλλον σωθήσεσθαι ἢ διὰ τὴν τῶν φευγόντων δύναμιν κατιέναι.* Legerim *ταῦτα γάρ τοι τοῖς θεοῖς εὔχεσθε.* Neque video quemadmodum *σωθήσεσθαι* retineri possit. Interpolator non vidit unicum verbum *κατιέναι* ad utrumque comparationis membrum pertinere.

Or. XXV. § 31. *Οὐδὲν διαφέροντες τῶν τριάκοντα πλὴν ὅτι ἐκεῖνοι μὲν ὀλιγαρχίας οὔσης ἐπεθύμουν ὧνπερ οὗτοι, οὗτοι δὲ δημοκρατίας τῶν αὐτῶν ὧνπερ ἐκεῖνοι, ὅμως οἴονται κτἑ.* In hac aequalitate membrorum *ἐπεθύμουν τῶν αὐτῶν ὧνπερ οὗτοι* prope necessarium videtur.

Or. XXVI. § 7. *Τί προσδοκῆσαι δεῖ δοκιμασθέντ' αὐτὸν ποιήσειν, εἰ τὴν ἐξιοῦσαν ἀρχὴν πέπεικεν αὐτοῦ ἕνεκα παρανομῆσαι; ἆρ' ἂν ὀλίγα τοιαῦτα ἐν τῷ ἐνιαυτῷ διαπράξασθαι;* Restituendum videtur *ἐν τῷ αὑτοῦ ἐνιαυτῷ διαπράξεσθαι*; Num *suo* anno pauca contra leges acturum esse creditis, qui magistratum cui succedit adduxit ut in suam gratiam leges violaret?

Or. XXVI. § 10. *Εἰ μὲν δὴ βουλεύσων νυνὶ ἐδοκιμάζετο καὶ ὡς ἱππευκότος αὐτοῦ ἐπὶ τῶν τριάκοντα — ἐν τοῖς σανίσιν ἐνεγέγραπτο, καὶ ἄνευ κατηγόρου ἂν αὐτὸν ἀπεδοκιμάζετε.* Prop-

ter sequentia: νυνὶ δὲ, ὅτε μὴ μόνον ἱππευκὼς μηδὲ βεβουλευκὼς — φαίνεται, gravis mihi suspicio est legendum esse καὶ ὡς ἱππευκότος ἢ βεβουλευκότος αὐτοῦ.

Or. XXVI. § 11. Ταύτην δὲ τὴν ἀρχὴν ἀξιοῖ μόνος αὐτὸς καθ' αὐτὸν ἄρχειν, καὶ μετὰ τῆς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλῆς — τῶν μεγίστων κύριος γενέσθαι. μόνος ante αὐτὸς καθ' αὐτὸν abundare videtur.

Or. XXVI. § 21. Ὑμέτερον δὴ ἔργον ἐστὶν — σκέψασθαι ποτέρῳ ἂν πειθόμενοι περὶ τῆς δοκιμασίας ταύτης ἄμεινον βουλεύσαισθε, πότερον ἐμοὶ ἢ Θρασυβούλῳ. Post ποτέρῳ, πότερον superesse videtur.

Or. XXVII. § 13. Εἰ δὲ νομίσαντες ἀδικεῖν αἰτήσονται, δῆλον ὅτι τοῖς ἀδικοῦσιν εὐνούστεροί εἰσιν ἢ ὑμῖν τοῖς ἀδικουμένοις. Sententia flagitat ἐξαιτήσονται, et sermonis concinnitas τούτοις τοῖς ἀδικοῦσιν; nam sequitur ὑμῖν τοῖς ἀδικουμένοις, non τοῖς ἀδικουμένοις.

Or XXVII. § 14. Ἔτι δὲ τοὺς αὐτοὺς ἡγεῖσθαι χρὴ καὶ τῶν κατηγόρων σφόδρα δεήσεσθαι. Reorum amici post causam peractam accusatores sollicitantes etiam si conata perficerent nihil agerent, quippe reis damnatis aut absolutis. Et infra § 15 eae sollicitationes non in futuro sed in praeterito tempore ponuntur: ἡμεῖς οὐκ ἠθελήσαμεν προδοῦναι. Scribendum σφόδρα δεηθῆναι.

Or. XXIX. § 8. Οὐδὲν γὰρ τῶν αὐτοῦ καταθήσει, ἀλλὰ τὰ ὑμέτερα ὑμῖν αὐτοῖς ἀποδώσει. Legendum: τὰ ὑμέτερ' αὐτῶν ὑμῖν ἀποδώσει.

Or. XXX. § 15. Καὶ περὶ τούτων οὐδένα ἂν ἐποιησάμην λόγον, εἰ μὴ ᾐσθανόμην αὐτὸν ὡς δημοτικὸν ὄντα πειράσεσθαι παρὰ τὸ δίκαιον σώζεσθαι, καὶ τῆς εὐνοίας τῆς εἰς τὸ πλῆθος

τεκμηρίῳ χρησόμενον ὅτι ἔφυγεν. Qui cum Reiskio *καὶ* post *σώζεσθαι* delent praetervidisse videntur Graecam syntaxin postulare *πειράσομαι σώζεσθαι τεκμηρίῳ χρώμενος* non *χρησόμενος*. Vide Or. XIV. § 12: *Ἐὰν δὲ τοὺς ἐπιφανεστάτους τῶν ἐξαμαρτανόντων τιμωρῆσθε, πάντες πεύσονται, ὥστε τούτῳ παραδείγματι χρώμενοι βελτίους ἔσονται οἱ πολῖται.* Omnia sana erunt restituto *πειρασόμενον* pro *πειράσεσθαι*. Cf. Or. XIV. § 16. *Ὁρῶντες δὲ οὗτοι οἱ ἄνδρες ὀνόματι μὲν εἰρήνην γενομένην τῷ δ' ἔργῳ τὴν δημοκρατίαν καταλυομένην οὐκ ἔφασαν ἐπιτρέψειν ταῦτα γενέσθαι, οὐκ ἐλεοῦντες — τὰ τείχη — οὐδὲ κηδόμενοι τῶν νεῶν — ἀλλ' αἰσθόμενοι ἐκ τοῦ τρόπου τούτου τὸ ὑμέτερον πλῆθος καταλυθησόμενον.*

Or. XXXI. § 4. *Ἀξιῶ δὲ καὶ ὑμῶν οἵτινες δυνατώτεροι ἐμοῦ εἰσι λέγειν ἀποφῆναι μείζω ὄντα αὐτοῦ τὰ ἁμαρτήματα, καὶ ἐξ ὧν ἂν ἐγὼ ὑπολίπω πάλιν αὐτοὺς περὶ ὧν ἴσασι κατηγορῆσαι Φίλωνος· οὐ γὰρ ἐκ τῶν ὑπ' ἐμοῦ λεγομένων δεῖ ὑμᾶς περὶ αὐτοῦ ὁποῖός ἐστι σκέψασθαι.* Si accusatori persuasum erat non oportere senatores ex iis quae dicturus erat de Philonis vita existimare, quiescere poterat. Sententia flagitat *ἐκ τῶν ὑπ' ἐμοῦ μόνον λεγομένων.*

Or. XXXI. § 8. *Οὗτος γάρ, ὦ βουλή, ὅτε ἡ συμφορὰ τῇ πόλει ἦν, ἧς ἐγὼ καθ' ὅσον ἀναγκάζομαι κατὰ τοῦτο μέμνημαι κτέ.* Necessarium videtur *κατὰ τοσοῦτο μέμνημαι*, ut mox *καθ' ὅσον ἕκαστος οἷός τ' ἦν κατὰ τοσοῦτον ἐβοήθει τῇ πατρίδι.*

Or. XXXI. § 20. *Οὐ τοίνυν ἔγωγε οἶδα ὅτι ὑμᾶς διαφερόντως δεῖ γιγνώσκειν περὶ αὐτοῦ, ἢ οἱ οἰκεῖοι γιγνώσκουσιν. τοιαῦτα γάρ ἐστιν, ὥστ' εἰ καὶ μηδὲν αὐτῷ ἄλλο ἡμάρτητο διὰ μόνα ταῦτα ἱκανὸν εἶναι ἀποδοκιμασθῆναι.* Libri *ἤδη ὅτι*. Verum videtur *οἶδα δι' ὅτι* sive *διὰ τί*. In sequentibus *ἱκανὸν* e *δίκαιον* ortum esse suspicor.

Or. XXXI. § 30. *Εἰσήχθη γὰρ ἀμφότερα ταῦτα οὐ τῶν γεγενημένων μᾶλλόν τι ἕνεκα ἢ τῶν γενησομένων, ἵν' ἀγαθοὶ προθυμῶνται γίγνεσθαι ἐκ παρασκευῆς, κακοὶ δὲ μηδὲ ἐξ ἑνὸς

τρόπου ἐπιχειρῶσιν. Ante *μηδὲ ἐξ ἑνὸς τρόπου* sententia requirit *ἐκ πάσης παρασκευῆς*.

Or. XXXI. § 32. *Τότε δὲ ὅτε οἱ κίνδυνοι μὲν ὑμῖν καὶ οἱ μέγιστοι ἀγῶνες ἦσαν, τὰ δὲ ἆθλα αὐτὴ ἡ πολιτεία ἔκειτο, καὶ ἔδει οὐ μόνον περὶ τοῦ βουλεύειν ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς ἐλευθερίας βουλεύεσθαι, τότε οὐκ ἐδέοντο αὐτοῦ βοηθῆσαι κτέ. περὶ τῆς ἐλ. βουλεύεσθαι* corruptum est. An. *π. τ. ἐλ. μάχεσθαι*?

Or. XXXII. § 6. *Ἐπέσκηψε δὲ ἐάν τι πάθῃ τάλαντον μὲν ἐπιδοῦναι τῇ γυναικὶ καὶ τὰ ἐν τῷ δωματίῳ δοῦναι, τάλαντον δὲ τῇ θυγατρί*. Diodotus uxori post mortem suam sine dubio novas nuptias contracturae dotem dicit ex suis bonis talenti, et parem dotem filiae, *κατέλιπε δὲ καὶ εἴκοσι μνᾶς τῇ γυναικὶ καὶ τριάκοντα στατῆρας κυζικηνούς*. Quaeritur quo nomine uxor suppellectilem, *τὰ ἐν τῷ δωματίῳ*, acceptura erat; nam a dote haec seiunguntur neque legato comprehenduntur. Tolletur difficultas delendo *δοῦναι*, ut suppellex quoque in dote sit.

Or. XXXII. § 13. *Καίτοι οὐχ οὕτως ἐγὼ εἰμὶ ἀθλία, οὐδ' οὕτω περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι χρήματα, ὥστ' ἐπιορκήσασα κατὰ τῶν παίδων τῶν ἐμαυτῆς τὸν βίον καταλιπεῖν, ἀδίκως δὲ ἀφελέσθαι τὴν τοῦ πατρὸς οὐσίαν. Τὸν βίον καταλιπεῖν* sine dubio vitiosum est. Scribendo *λιπεῖν* sermonis legi satisfactum est, non sententiae. Haec enim oratio idonea est mulieri brevi morituræ et in articulo mortis veritatem rei a se prolatae asseveranti. Videtur locus ab recentioris aevi homine interpolatus esse. In *ὥστ' ἐπιορκήσασα κατὰ τῶν παίδων τῶν ἐμαυτῆς ἀφελέσθαι τὴν τοῦ πατρὸς οὐσίαν*, quidquid inter liberorum et patris mentionem interponitur frangit vim orationis.

Or. XXXII. § 15. Legendum est *ἐκβεβλημένῳ τῷ βιβλίῳ ἐνεγκεῖν πρὸς αὐτὴν* pro *ταύτην*. Mulieris enim orationem non suam proponit petitor.

Or. XXXII. § 16. *Καὶ ἐκβαλεῖν τούτους ἠξίωκας*. Recte dictum esset *ἐκβέβληκας τούτους*, sed licet dubitare an per-

fecti notio ad verbum *ἀξιοῦν* transferri possit. Fortasse legendum *ἠξίωσας*.

Or. XXXII. § 18. *Τότε μὲν οὖν οὕτω διετέθημεν πάντες οἱ παρόντες — ὥστε — μηδένα τῶν παρόντων δύνασθαι φθέγγεσθαι, ἀλλὰ καὶ δακρύοντας μηδὲν ἧττον τῶν πεπονθότων ἀπιόντας οἴχεσθαι σιωπῇ.* Singularis *μηδένα* in hac syntaxi durissime interponitur, et *μηδένα τῶν παρόντων* post *πάντες οἱ παρόντες* vix ferendum. Vera lectio videtur *ὥστε — μηδὲν δύνασθαι φθέγγεσθαι.*

Or. XXXII. § 24. *Οὗτος γὰρ συντριηραρχῶν Ἀλέξιδι — φάσκων δυοῖν δεούσας πεντήκοντα μνᾶς ἐκείνῳ συμβαλέσθαι, τὸ ἥμισυ τούτων αὐτοῖς ὀρφανοῖς οὖσι λελόγισται.* Libri *τούτων τοῖς ὀρφανοῖς οὖσι.* Legendum *τούτοις ὀρφανοῖς οὖσι. Τὸ ἥμισυ* genitivum requirere videbatur. Hinc varia lectio *τούτων-τοις.*

Or. XXXII. § 27. *Οὗτος δ' ἐπέδειξε δυοῖν δεούσας πεντήκοντα μνᾶς ἀναλωκέναι.* Verum est *ἀπέδειξε* ut in § 25 et 29, et *ἀποφαίνειν* de simili re § 21 et 28.

Or. XXXIV. § 3. *Ὅτε καὶ τὰ τείχη καὶ τὰς ναῦς καὶ τὰ χρήματα καὶ συμμάχους ἐκεκτήμεθα οὐχ ὅπως Ἀθηναίων τινὰ ἀπώσομεν διενοούμεθα, ἀλλὰ καὶ Εὐβοεῦσιν ἐπιγαμίαν ἐποιούμεθα· νῦν δὲ καὶ τοὺς ὑπάρχοντας πολίτας ἀπολοῦμεν;* Pro librorum *ποιήσομεν* probabiliter restitutum est *ἀπώσομεν;* sed *ἀπωθεῖν* et *ἀπολλύναι* significatione nimium inter se distant, ut in hac oppositione alterum possit alterius vicem explere. Pro *ἀπολοῦμεν* legendum videtur *ἀπελῶμεν.* Cf. Or. XVIII. § 5: *ἐν τοιούτῳ καιρῷ ληφθεὶς ἐν ᾧ οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων καὶ μεταβάλλονται πρὸς τὰ παρόντα καὶ ταῖς τύχαις εἴκουσι, δυστυχοῦντος τοῦ δήμου, οὐκ ἀπελαυνόμενος τῆς πολιτείας οὐδ' ἰδίας ἔχθρας ὑπαρχούσης πρὸς τοὺς ἄρξειν μέλλοντας, ἀλλ' ἐξὸν αὐτῷ καὶ τῶν τριάκοντα γενέσθαι καὶ μηδένος ἔλαττον δύνασθαι, μᾶλλον εἵλετο πράττων ὑπὲρ τῆς ὑμετέρας σωτηρίας ἀπολέσθαι ἢ ἐπιδεῖν κτέ.*

W. G. Pluygers.